

Dziennik Polski magazine, London, August 11, 2011

Piotr Gulbicki, translated by Greg Goodale

What makes a good photographer? Besides passion and a gift for seeing things which others cannot she must also have the courage to consciously break the rules of classical composition so that she might follow her own creative judgement and be able to translate her own vision of reality into their photographs.

Piotr Gulbicki spoke to one of a new generation of female Polish photographers, London-based Ula Wiznerowicz.

Forgotten and useless things covered in dust; emaciated cats running around searching for leftovers; rooms taken over by spider webs and strong odour of alcohol. Your signature project Behind the Curtain has a unique atmosphere.

This was merely a part of the chaos that I encountered while photographing my native village; a personal journey through the individual histories of men and women struggling with the problem of alcoholism.

While working on the project I improved my knowledge of this subject, interviewed the people I photographed, their families, doctors and also specialists in the field of addiction. At a local hospital I took part in therapy sessions for alcoholics. The hospital's statistics indicate that only 30% of patients are brought back to health while the same number continue to occasionally use alcohol and the rest return to their addiction. I worked on the project for a year and London turned out to be the ideal place to prepare for it...

Did you encounter similar problems in London?

That's not what I meant. It simply gave me a chance to change my perspective, to try to create my own style of visual narration, so that I could tell a part of my own story.

In England I had problems from the start – language problems, finding work, a place to live. I could only rely on myself but I was determined as this was my own choice, after all. I worked in cafes, bars, restaurants, hotels – not always for good employers. I was cheated a number of times but I just learned to give my notice, even after working somewhere for just a short time, because I will not allow people to treat me like that.

You moved to London at 19, a young girl from a Polish village in a big city...

It was a big contrast, I must admit. I'm from Palmowo in the Greater Poland region where I spent my childhood among fields of wheat and flowering pastures. It sounds lovely but it wasn't so rosy in reality. As far as I can remember, together with my two brothers, I would help my parents with the daily chores on the farm.

I wound up in London by accident. I finished high school, passed the entrance exams for a teaching degree and decided to treat myself to a holiday in the UK. After two months I decided to stay here. The capital enchanted me with its multiculturalism, opportunities for personal development and climate. My parents took my decision with mixed feelings, but back then they didn't realise that this city can offer me opportunities that were never available in Poland. After paying off some money I borrowed from them for the trip I decided to conquer the metropolis single-handed.

And the plan was to develop your photographic passion?

Interestingly I only discovered it in London. As a child I loved to draw and paint so I enrolled on a drawing and painting course. North West London College suggested that I should combine it with photography. I fell in love with photography after my first session in the darkroom when I saw an image slowly appear on a piece of photographic paper dipped in developer. Soon I gave up on the drawing classes and concentrated on photography.

It was an interesting experience but after a year I hit a crisis. I was in a foreign country, a big city and kept facing the same question: 'What am I doing here?' I decided to go back to Poland. Unfortunately the realities of my country quickly exhausted my enthusiasm – depression, unemployment, a lack of opportunities... Within three months I had returned to London and had enrolled at Middlesex University.

To study photography?

That's right. We had three days of tuition and spent the remaining time on our photographic projects. I found art history classes the hardest – I didn't understand much of the lectures so recorded most of them using a dictaphone and translated them at home. I also had to write essays, which took me many hours.

Our practical classes, which involved taking pictures on a given theme, were the most interesting part of the course along with the darkroom, where I could spend whole days experimenting with different papers and developing techniques. I gained a lot from lectures where photographers presented their work and talked about their work, careers, their successes and failures...

Your final project 'Behind the Curtain' had a lot of impact.

I put a lot of time and devotion into it, which helped to earn me a few important prizes in the British art world. After my graduate exhibition I qualified for the prestigious D&AD competition which was an exhibition of all the best graduates of art college and art faculty graduates in Great Britain in 2010. I won the main prize.

You also featured on British TV.

Yes, as one of the four finalists of New Sensation 2010 organized by Channel 4 and London's Saatchi Gallery. Part of the prize was to be featured in a programme made by the station. There was also an article about me in British Journal of Photography, the oldest and most important photography magazine in Great Britain.

I also took part in a prestigious exhibition at the House of Noblemen by Regent's Park while Behind the Curtain got a solo exhibition at the Kunstraum Cafe Mitterhofer gallery in Innichen, Italy.

How do you take a good photograph?

The camera is the most important thing when it comes to technical matters. I prefer to use a medium format Bronica which, when used with film, yields extraordinary quality, depth and sharpness in prints, especially when combined with a fast lens. Composition is also important and involves balancing a lot of elements: the position of the model, the background, the surroundings, the direction of light and other things.

You run into problems when there isn't enough light and especially when photographing indoors. Then it takes longer to expose the negative and there's a chance that the photograph won't be sharp.

Do you have any role models?

I try to do things my own way. I mostly use my intuition and emotions to guide me when I press the shutter. I'm inspired by the work of Mark Power. He is a British photographer who currently lives in Krakow who, during more than twenty visits to Poland between 2004 and 2009 wanted to show, in a poetic way, the changes which took place since we joined the European Union. In his project 'The Tune of Two Songs' Power focuses on the places, which he found particularly, interesting and which characterise the Polish landscape.

Another interesting photographer is Alec Soth, who also shoots on film, which gives incredible clarity and transparency. Soth uses photography to document American society and, in a poetic style open to interpretation like Power's, achieves incredible effects.

Do you have to be born a great photographer?

Not necessarily, although innate talent is definitely a help. But the main thing is a passion for taking pictures, an inner sensitivity to art and a gift for seeing things that others don't notice, but also the courage to break the rules of classical composition and create in your own way.

Some people have taken many years to realise that they have a calling for this profession. Julia Margaret Cameron only reached for a camera at the age of 48 when she received one as a gift from her daughter. Her pictures are usually in soft focus, slightly washed out and very delicate, effects achieved through long exposures or moving the model.

Journalism students learn that there are no good or bad subjects, it all depends on how well a story is written.

It's the same in photography. It's all a question of imagination, creativity, your view of reality. The themes in my work come from observing the world and my own experiences. Moving to England was a big transition for me and my various experiences brought forth new ideas. For example 'Between Homes' came from missing my home and trying to find at least a little trace of Polish character in the English countryside.

Did you succeed?

In a sense. I've been living in London for six years now. It seems like a long time but time moves fast. The pace of life, often working late into the night, hours of travel - it's possible to survive but only if you take regular breaks from the city. I regularly escape from the big city chaos with my boyfriend. We recently travelled to a few beautiful places: Chichester, Arundel and Bosham. We choose less frequented destinations; amble around narrow country roads in silence, nature, fresh air. Everything slows down and our energy is replenished so we can keep striving for our dreams and goals...

Dziennik Polski, Londyn, 14 lipiec 2011

Co cechuje dobrego fotografa? Poza pasją i darem dostrzegania rzeczy, których inni nie widzą, musi również mieć odwagę świadomego łamania zasad klasycznej kompozycji. Po to, by tworzyć według własnego uznania, by umieć przelać na zdjęcie swoją wizję postrzegania rzeczywistości. Z jedną z najciekawszych polskich fotografek młodego pokolenia, zakotwiczoną w Londynie **Urszulą Wiznerowicz, rozmawia Piotr Gulbicki.**

Bezużyteczne przedmioty pokryte kurzem, wygłodniałe zwierzęta biegające w poszukiwaniu resztek jedzenia, zasnutę pajęczynami pomieszczenia, unoszący się w powietrzu odór alkoholu. Twój sztandarowy projekt „Behind the Curtain” utrzymany jest w specyficznym klimacie.

To tylko część chaosu, który zastałam fotografując moją rodzinną wieś i jej okolice; swoista podróż przez indywidualne historie mężczyzn i kobiet borykających się z problemem alkoholizmu.

Podczas realizowania projektu poszerzałam swoją wiedzę medyczną na ten temat, przeprowadzałam wywiady z fotografowanymi osobami, ich rodzinami, lekarzami, a także specjalistami od spraw uzależnień. W lokalnym szpitalu uczestniczyłam w prowadzonych tam zajęciach terapeutycznych dla osób uzależnionych. Z prowadzonych statystyk wynika, że tylko 30 procent osób odzyskuje zdrowie, drugie tyle spożywa alkohol od czasu do czasu, a pozostała część wraca do nałogu. Pracowałam nad tym projektem przez rok, Londyn okazał się idealnym miejscem żeby w pełni do niego dojrzeć...

Zetknęłaś się tu z podobną sytuacją?

Nie w tym rzecz, po prostu miałam możliwość spojrzenia na to z innej perspektywy; podjęcia próby stworzenia swego rodzaju wizualnej narracji, żeby móc pokazać część swojej własnej historii.

W Anglii od początku borykałam się z trudnościami – problemy językowe, szukanie pracy, mieszkania. Mogłam liczyć tylko na siebie, byłam jednak zdeterminowana, w końcu sama wybrałam taką drogę. Pracowałam w kawiarniach, barach, restauracjach, hotelach – nie zawsze na dobrych warunkach. Kilka razy zostałam oszukana, jednak mimo tego potrafiłam, nawet po krótkim czasie pracy w danym miejscu, powiedzieć, że odchodzę, gdyż nie pozwolę sobie na takie traktowanie.

Znalazłaś się w Londynie jako dziewczętnastolatka. Młoda dziewczyna z polskiej wsi, wielkie miasto...

Duży kontrast, nie da się ukryć. Pochodzę z Palmowa w województwie Wielkopolskim, gdzie pośród łąnów zbóż i łąk pełnych kwiatów spędziłam dzieciństwo. Pięknie brzmi, niestety nie było tak różowo. Od kiedy pamiętam razem z dwoma starszymi braćmi musiałam pomagać rodzicom w codziennych obowiązkach, przy prowadzeniu gospodarstwa.

W Londynie znalazłam się przez przypadek. Skończyłam liceum, zdałam na studia pedagogiczne i postanowiłam zrobić sobie prezent w postaci wakacji na Wyspach. Po dwóch miesiącach pobytu tutaj zdecydowałam się zostać, brytyjska stolica zauroczyła mnie swoją wielokulturowością, perspektywami rozwoju, klimatem. Rodzice przyjęli moją decyzję z mieszanymi uczuciami, ale wtedy jeszcze nie zdawali sobie sprawy, że to miasto może mi dać możliwości, których nigdy nie miałabym w Polsce. Po spłaceniu pożyczki, jaką zaciągnęłam u nich na wyjazd, postanowiłam samodzielnie podbijać metropolię.

I realizować swoją fotograficzną pasję...

Co ciekawe, odkryłam ją dopiero w Londynie. Ponieważ jako dziecko bardzo lubiłam malować i rysować postanowiłam zapisać się na kurs rysunku oraz malarstwa. W North West London College zasugerowano mi żeby połączyć go z fotografią i po pierwszej lekcji w ciemni, kiedy zobaczyłam jak na kawałku papieru fotograficznego zanurzonego w wywoływaczu powoli wyłania się obraz, zakochałam się w tej dziedzinie sztuki. Wkrótce zrezygnowałam z zajęć rysunku i zajęłam się wyłącznie fotografią.

To było interesujące doświadczenie, jednak po roku przyszedł kryzys. Obcy kraj, duże miasto i powtarzające się coraz częściej pytanie – „Co ja tutaj robię?”. Postanowiłam wrócić do Polski. Niestety, krajowa rzeczywistość szybko zweryfikowała mój entuzjazm – marazm, bezrobocie, brak perspektyw na przyszłość... Po trzech miesiącach znów byłam w Londynie, gdzie zaczęłam studia na Middlesex University.

Na kierunku – fotografia...

Tak jest. Mieliśmy trzy dni zajęć szkolnych, resztę wolnego czasu poświęciliśmy pracy nad projektami fotograficznymi. Najtrudniejsze były dla mnie lekcje z historii sztuki – podczas wykładów dużo nie rozumiałam, więc nagrywałam większą część na dyktafon, a potem w domu tłumaczyłam. Razem z tym szło w parze pisanie esejów, na co poświęcałam wiele godzin. Zajęcia praktyczne, czyli robienie zdjęć na konkretny temat, były najciekawszą częścią studiów. No i ciemnia, w której potrafiłam spędzić cały dzień eksperymentując z różnymi papierami i technikami wywoływania. Dużo wносиły wykłady prowadzone przez fotografów, prezentujących swoje prace i opowiadających o tym zawodzie, karierze, wznosach, upadkach...

Twój dyplomowy projekt „Behind the Curtain” odbił się szerokim echem.

Włożyłam w niego mnóstwo czasu i zaangażowania, co zaowocowało zdobyciem kilku ważnych w brytyjskim świecie artystycznym nagród i wyróżnień. Po wystawie dyplomowej projekt został zakwalifikowany do udziału w prestiżowym konkursie „D&AD”, w którym wystawiano prace wszystkich najlepszych absolwentów szkół wyższych i wydziałów artystycznych w Wielkiej Brytanii za rok 2010. Zdobyłam tam główną nagrodę.

Wystąpiłaś też w brytyjskiej telewizji...

...jako jedna z czterech finalistek konkursu „New Sensation 2010”, organizowanego przez stację Channel 4 oraz londyńską Galerię Saatchi. Częścią nagrody był film nakręcony i wyemitowany przez ten właśnie kanał. Z kolei artykuł o mnie ukazał się w „British Journal of Photography”, najstarszym i najważniejszym magazynie fotograficznym w Wielkiej Brytanii. Brałam też udział w prestiżowej wystawie w The House of Nobleman przy Regent’s Park, a cykl zdjęć „Behind the Curtain” doczekał się osobnej prezentacji w galerii Kunstraum Café Mitterhofer we włoskim Innichen.

Jak się robi dobre zdjęcia?

Najważniejszą sprawą, jeśli chodzi o kwestie techniczne, jest oczywiście aparat. Ja preferuję średnio-formatową Bronicę, która przy użyciu filmu pozwala na uzyskanie niebywałej jakości, głębi i ostrości odbitek – również za sprawą świetnego obiektywu przepuszczającego dużo światła. Ważna jest także kompozycja, gdzie trzeba wziąć pod uwagę wiele szczegółów – pozycję modelu, tło, otoczenie, kierunek padania światła itp.

Kłopoty pojawiają się kiedy światło jest słabe, zwłaszcza podczas robienia zdjęć w pomieszczeniach. Wtedy naświetlenie negatywu jest dłuższe i pojawia się ryzyko, że fotografia będzie nieostra.

Wzorujesz się na kimś?

Staram się podążać własną drogą, naciskając spust migawki kieruję się głównie intuicją i emocjami. Natomiast inspiruje mnie twórczość Marka Povera. Ten brytyjski fotograf, obecnie mieszkający w Krakowie, podczas swoich ponad dwudziestu wizyt w Polsce w latach 2004 – 2009 chciał w poetycki sposób pokazać zmiany, jakie nastąpiły po przystąpieniu naszego kraju do Unii Europejskiej. W swoim projekcie „Melodia dwóch pieśni” Power skupia się na ukazaniu miejsc, które w szczególny sposób wydały mu się interesujące i charakterystyczne dla polskiego krajobrazu. Innym ciekawym fotografem jest Alec Soth, również uwieczniający swoje projekty na kliszy, co daje niesamowitą jakość i przejrzystość. Soth swoimi zdjęciami dokumentuje społeczność Ameryki i podobnie jak Power w poetycki sposób, dający możliwości różnej interpretacji, uzyskuje niesamowite efekty.

Dobrym fotografem trzeba się urodzić?

Niekoniecznie, chociaż wrodzony talent niewątpliwie pomaga. Jednak przede wszystkim ważna jest pasja robienia zdjęć, wewnętrzna wrażliwość na sztukę oraz dar dostrzegania rzeczy, których inni nie widzą. A także odwaga, by świadomie łamać zasady w klasycznej kompozycji i tworzyć według własnego uznania.

Niektórym zajęło wiele lat żeby zrozumieć, iż mają powołanie w tym fachu. Na przykład Julia Margaret Cameron, angielska fotografka, która chwyciła za aparat w wieku 48 lat, po tym, jak dostała go w prezencie od swojej córki. Charakterystyką jej zdjęć jest nieostrość, łagodne rozmycie i delikatność – uzyskiwane przez długi czas naświetlania lub poruszenie modelu.

Na studiach dziennikarskich mówi się, że nie ma tematów lepszych czy gorszych – każdy jest dobry, wszystko zależy od tego, jak zostanie napisany.

Podobnie jest w fotografii, wszystko opiera się na wyobraźni, kreatywności, postrzeganiu rzeczywistości. Tematyka moich prac bierze się z obserwacji świata i własnych doświadczeń. Przyjazd do Anglii był przełomowym okresem, pod wpływem różnych sytuacji rodziły się w mojej głowie nowe pomysły. Na przykład projekt „Beetween Homes” powstał z tęsknoty za domem i próby znalezienia chociażby małej cząstki polskości na angielskiej wsi.

Udało się?

W jakimś sensie. W Londynie jestem już sześć lat – niby długo, ale czas mija szybko. Tempo życia, praca często do późnych godzin nocnych, wielogodzinne dojazdy. Można wytrzymać, jednak pod warunkiem turystycznych wypadów. Razem z moim chłopakiem co jakiś czas uciekamy od wielkich miast i zgiełku; ostatnio byliśmy w kilku uroczych miejscowościach – Chichester, Arundel, Bosham... Wybieramy najmniej uczęszczane trasy, błądząc wiejskimi, wąskimi drózkami – wśród ciszy, przyrody, nieskażonego powietrza. Wówczas wszystko zwalnia, wracają siły do realizowania marzeń i celów...